

[Ministeren for offentlige arbejder.]

hold, er det blevet klart, at når undersøgelsesresultaterne foreligger om senest to år, må der på dette grundlag føres nye regeringsforhandlinger, og det resultat, de to regeringer til den tid kommer frem til, må selvfølgelig forelægges parlamenterne i begge lande.

Jeg skal herefter gøre et par bemærkninger om de aktuelle forhold omkring Kastrup lufthavn og de konsekvenser for lufthavnen, for vejproblemerne på Amager og for planlægningen i hovedstadsområdet, som efter regeringens bedømmelse følger af de beslutninger, jeg netop har gennemgået.

For lufthavnens vedkommende er det regeringens bestemte opfattelse, at konsekvensen af den udskydelse af den endelige stillingtagen til lufthavnsspørgsmålet, jeg netop var inde på, må blive, at den anlægslov for Kastrup lufthavn, som både den foregående trafikminister og jeg har arbejdet med forberedelsen af, men som ingen af os fornuftigvis har kunnet fremsætte, før der var taget endelig stilling til hovedspørgsmålet, nu må udskydes. Det kan selvfølgelig ikke være rigtigt at træffe nogen beslutning af stor rækkevidde økonomisk eller på anden måde med hensyn til den nuværende lufthavn i Kastrup, så længe der ikke hersker fuld klarhed med hensyn til den langsigtede løsning på lufthavnsspørgsmålet, men jeg er samtidig helt klar over, at der ikke mindst som følge af de krav, som indsættelsen af stadig flere af de helt store fly — Jumbojet, DC-10 og lignende — stiller, er nogle problemer på kort sigt, som må løses. Det er for så vidt ikke noget nyt, idet vi netop for tiden er ved at bygge et par nye standpladser til disse store fly. Der vil utvivlsomt i det næste par år blive behov for visse investeringer af lignende art, men det drejer sig, så vidt jeg kan bedømme, om relativt små beløb. De afgørende udbygningsproblemer, der skulle være taget stilling til i en anlægslov, det vil sige spørgsmålet om en eventuel ny startbane, om en helt ny terminalbygning og lignende, må derimod fortsat bero, og det er min opfattelse, at dette også under de givne omstændigheder og på baggrund af, at trafikudviklingen i Kastrup er sat et par år tilbage i forhold til de tidligere forventninger, er fuldt forsvarligt.

Jeg mener endvidere med hensyn til lufthavnen, at det i den nuværende situation vil være rigtigt, at vi ligeledes udskyder den revision af loven om Københavns lufthavnsvæsen, hvorom jeg har fremsat et lovforslag, som kommer til første behandling senere i dag. Jeg agter derfor under udvalgsbehandlingen af dette forslag at stille ændringsforslag om, at vi indskrænker os til at forlænge fristen i den gældende lovs revisiionsklausul med tre år.

Aftalen med Sverige om faste forbindelser havde naturligvis sammenhæng med motorvejene over Amager. Overenskomsten bestemte således, at planlægningen på Amager skulle indrettes på, at KM-forbindelsen, når trafikforholdene engang tilsagde det, skulle suppleres med en forbindelse mellem Dragør og Saltholm. Linjeføringen blev fastlagt i en projekteringslov fra 1971. Der har fra Tårnby kommune været protesteret mod linjeføringen gennem det bebyggede område på Vestamager. Jeg har hele tiden ment, at der burde foretages en fornyet vurdering af projektlovens linjeføring. Jeg har derfor anmodet vejdirektoratet om at udarbejde forslag til en ændret linjeføring, så vi undgår den gennemskæring af byområdet, som den nuværende linje giver. På dette grundlag vil jeg herefter søge projekteringsloven ændret. Overvejelserne herom kan imidlertid ske uafhængigt af de nye dansk-svenske undersøgelser om Øresundsforbindelserne, der iværksættes.

Lufthavnsmotorvejen er kun indirekte afhængig af Sverigesoverenskomsten. Den skal bygges under alle omstændigheder, men anlæggets endelige dimensionering på strækningen over Amager og spørgsmålet om, hvorvidt den sidste lille strækning fra lufthavnen til Amagers østkyst skal udføres eller ikke, afhænger selvsagt af, hvilken trafik vejen skal bære, det vil sige, om det kun bliver trafikken til Kastrup lufthavn eller både lufthavnstrafikken og Øresundstrafikken.

For planlægningen i hovedstadsområdet og i øvrigt også for Helsingørs vedkommende er det klart, at de sidste to års udvikling i Øresundssagen, der har ført til den fornyede udskydelse af de endelige beslutninger, er et alvorligt tilbageslag. På den svenske side af Sundet har man tilsvarende problemer. Jeg skal da heller ikke lægge skjul på, at hensynet hertil har spillet en